

Réde, 2020. július 12. Igehirdető: Dr. Barta Zsolt

Ének: 1. zsoltár 1-3. v. *Aki nem jár*

Imádság: Készítsd fel szívünket, Istenünk, hogy halljuk a Te Igédet, és engedelmeskedjünk a Te akaratodnak, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Ámen!

Lekció: 4 Móz 9,15-23

Textus: Róma 8,1-11

Keresztyén Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Pál apostol rómaikhoz írott levelének és valójában az egész Szentírásnak kiemelkedő része a nyolcadik fejezet. Sok Bibliát olvasó ember észrevette már a tisztaságot, a keresztyén tanítás tömör, szabályszerű kifejezését, a keresztyén hit felfokozott, költői megvallását. Mondták a fejezetet szentélynek a keresztyén hit katedrálisában. Mások az élet fájának az Éden kertjének közepén. Ismét mások a hegyvonulat kimagasló hegycsúcsának. Én azonban leginkább szötteknek nevezném, mégpedig olyan szötteknek, amiben arany szálakat és közönséges szálakat szöttek. A fejezet mindenek előtt Isten és az embervilág egybefonódását, naponta zajló összeszerkesztését mutatja meg. Ez a munka szövevényes és szerteágazó, talán nehéz is követni, mint ahogy nagyon nehéz követni egy-egy cérnaszál sorsát a szöttekben.

Pál apostol azonban régebbi időben veszi fel a fonalat. Az ige összefoglaló jellegéből következik, hogy Isten mostani munkája mögött megmutatja, amit eddig végzett. Az pedig nem kézimunkázás. Sokkal drámaibb. Isten elküldte Fiát a megkötött és a bűnben megszilárdult világunkba, hogy esélyünk legyen, hogy a bűn kötelékéből kiszabaduljunk. Isten Fia ugyanis nem egy semleges világba jött, amikor megérkezett. Isten úgy küldte el Jézust, hogyan a szőlősgazda a Fiát küldte el az ellene fellázadt szőlőmunkásokhoz. A munkások azt képzelték, hogy övék a kert, erőszakkal elvehetik azt. Jézus azonban azért jött, hogy veszélyes illúzióinkból kivessen minket. Az Isten ellen fellázadt világa jött Jézus. Ez nem jelenti azt, hogy a világ ne lett volna Istené. A világ és benne az ember végig Istené – az emberek azonban fellázadtak Isten ellen és elhitték, hogy magukhoz ragadták a jogot a birtoklásra.

Isten szabadító cselekedte Jézus Krisztus testet öltésében, szolgálatában, halálában és feltámadásában sűrűsödik. Korábban is beszéltem már arról, hogy Pál kihangsúlyozza, hogy testünket, tagjainkat, földi létezésünket szánjuk oda az Ő szolgálatára. Most a másik oldalt mutatja meg: Jézus testi valóságban váltotta meg az embereket. A megváltás nem valami nemes, absztrakt gondolat, vagy isteni szikra volt, hanem a megváltás a Jézus kezébe szúrt szeg volt. Jézus Krisztus nem is hatalmasok távolságtartásával közeledett az emberekhez, hanem ott helyezkedett el, ahol a legtöbb ember: ács volt, megszólítható volt, hazugságot mondhattak róla, megverhették. Nem is az aszkéták világ feletti undorával vett részt az életünkben. Ő evett és ivott a bűnösökkel, a tanítványok lábát megmosta, János fejét a kebelén tartotta, a leprások heges bőrét megérintette. Jézus teljesen behatolt az emberi létezésbe: ez a létezés gyilkos játszmákból, a friss kenyér ízéből, árulásból, fájdalomból, szeretetből és halálból állt. Krisztus ide jött értünk. Krisztus testté lett.

Összefoglalóan azt mondja Pál apostol erről az egész eseménysorról: Isten megszabadított téged. Hozzáteszi még, hogy Jézus kárhozatra ítélte a bűnt. Ráadásul elég körülményesnek tűnik a szöveg. Szó szerint ezt írja Pál: bűn tekintetében halálra ítélte a bűnt testben. A *bűn tekintetében* kifejezés egyszerre lehet áldozati és jogi kifejezés. Az áldozati háttéren ez a mondat azt jelenti, hogy Jézus feláldozta önmagát, hogy mi az ő ártatlanságát és igazságát megkapjuk. A jogi háttéren pedig azt jelenti, hogy Jézus mint bíró elítélte a bűnt, érvénytelenné tette. Bibliai képpel leírva az egyiptomi megszabadulásra kell gondolnunk. Az Úr elküldte angyalát a sötét éjszakán és kivezette népét Egyiptomból, a rabszolgaságból. Jézus Krisztus is eljött hozzánk és megteremtette az esélyét annak, hogy ne a bűn kényszerítő ereje alatt éljünk. Izráel fiai elhagyhatták Egyiptomot, de ha ott maradtak

volna, vagy visszatértek volna, akkor életük ugyanabban a rabságban telt volna el. Krisztus is áldozatával kivitt minket a bűn háttérországából és szabad élettel ajándékozott meg. Isten kegyelme a bűnünket eltörölte, annak kényszerítő, józan akaratunkat is felülíró erejét elvette és nekünk Szentlelkét adományozta.

A Róma 8 arról szól, hogy mi történik ezután. A helyzet nem az, hogy bűn nélküli világ jött létre. A helyzet az, hogy eséllyel szállunk szembe a bűnnel. A harc lehetőségét teremtett meg Jézus. A jó hír az, hogy a harc folytatódik és esélyünk van a győztes oldalon befejezni a harcot. Pál apostol, amikor a világra nézett, akkor ezt a harcot látta, ami a test és Lélek között zajlik.

Amikor a test és a Lélek konfliktusáról ír Pál, akkor jelen időt használt: ez a harc most is zajlik. Amikor a test és Lélek harcáról beszél, akkor itt nem az ember két részének harcáról szól. Vagyis nem az ember testének és az ember lelkének a harcára tér ki. Régebbi filmekben lehetett látni, ahogy a főhős magával vívódik, hogy ellopjon-e valamit. Ilyenkor megszólal a jó, a lelki énjé, ami azt mondja, hogy ezt nem szabad. Máskor pedig a rossz énjé, amit gyakran a testtel azonosítunk. Egyáltalán nem erről van szó. A Lélek először is Isten Lelke nem az ember lelke. A küzdelmet Isten Lelke kezdte és ő ad erőt az embernek, nem pedig az ember belső jósága küzd. A test pedig jóval több a testi sóvárgásnál. A testi világ a fizikai világ, a látható erőre, vágyakra, a divatos eszmékre épülő rendszer, amely szembeszáll Istennel. A test világa az Isten nélkül elképzelt és megélt világ. Az Ószövetség a testre Egyiptomot hozza például, amit hatalmas és erős ország volt. Az izraeliek történelmük több pontján is Egyiptomban bíztak. A hadi erejében, a gazdaságában. Isten azonban ezt mondta: „Jaj azoknak, akik Egyiptomba mennek segítségért... Lovakban reménykednek, harci kocsik tömegében bíznak, és a lovasok nagy erejében” (Ézsa 31,1). Nincs semmi baj a lovakkal. Isten teremtette azokat. Izrael fiai azonban ezekben bíztak, a látható hadi erőben. Jobban bíztak ebben, mint Isten Lelkében. Isten azonban ezt mondja: „Egyiptom csak ember, nem Isten! Lova is csak test, nem Lélek!” (Ézsa 31,3). Csak test és nem Lélek. Ezért nem lehet bízni benne. Éppen fordítva gondolkodik a Szentíró, mint ahogy mi tesszük. Mi a testben, a hadseregben, az aranyban, az erők cselszövésében bízunk. Pedig tudniuk kellett volna, hogy a test gyenge, erősnek látszik, de végül elesik. Isten Lelke azonban ketté választott a Vörös tengert és bátorsággal töltötte el a tanítványokat. Ráadásul Pál egy érdekes szót használ a testtel kapcsolatban. A magyar fordítás a test *törekvéséről* szól. Más ponton ugyanezt a szót *indulatnak* fordítja. Tehát a test szerinti életnek, a zárt világot szem előtt tartó életnek van ideológiája, még lelkisége, szellemisége is. Ez a világ pedig a Lélek és Isten ellen küzd. Múlt heti hír, hogy a Konstantinápolyban található 6. században épült bizánci templomot Erdogan török elnök rendelete nyomán ezek után mecsetnek fogják használni. A Hagia Sophia olyan a keleti keresztyének között, mint a Szent Péter bazilika a római katolikusok között és kicsit olyan, mint Kálvin genfi temploma, a Szent Péter katedrális a reformátusok között. Képzeljük el, hogy holnaptól mecset működne a Vatikánban a legfőbb keresztyén templomban, vagy a debreceni nagytemplomban. Nem először történik ez. A Szovjetunióban sok ilyen lehetett látni. Volt templom, amit felrobbantottak, más templomban ateista múzeumot rendeztek be. A harcoktól és konfliktusoktól terhelt világ újra és újra Isten egyháza ellen fordul. De mondok egy másik példát. A vasárnapi boltzár lehetősége az volt, hogy ha nem kell dolgozni menni, ha nem a bevásárlással telik az idő, akkor talán elmennek az emberek templomba. Ezt a lehetőséget azonban a magyar emberek elvetették maguktól, mert nem akarnak templomba menni, hanem a plázákat jobban szeretik. Ezt a test hatalma: külső erővel lehetetleníti el, vagy önmagunk mondunk le arról, hogy lélekben és igazságban imádjuk az Istent. A tesi életforma, a világra irányuló öröмок, gondolatok, élvezetek összessége Isten ellen harcol és aki ezek szerint él, az nem lehet kedves Isten előtt.

Pál apostolnak azonban jó reménysége volt a rómaiakról: „Ti azonban nem testben vagytok, hanem Lélekben” Pál apostol szinte ünnepli azt, ahogyan Isten összekapcsolja a maga életét az emberek életével. Isten és az ember oldaláról is rámutat az összekapcsolódásra. A keresztyénekről azt mondja, hogy a Lélekben vannak. Máshol Pál apostol azt mondja, hogy a keresztyének Jézusban vannak. Ezek rövid kifejezések, de nagyjából azzal egyenértékűek, minthogy a fák a talajban vannak. Mindent meghatároz az, hogy Isten Szentlelke erőterében éljük az életünket. A másik oldalt még jobban

kidomborítja Pál. Többször is mondja, hogy Isten Lelke bennünk lakik. Azt is mondja, hogy Krisztus is bennünk van. A Lélek és Krisztus bennünk való lakozása békességgel jár, életet eredményez, végül pedig a Lélek feltámaszt minket örök életre.

A Lélek tehát minden keresztyén embernek adataik. Mégis van részünk abban, hogy a Lélek szerint élünk. Leggyakrabban a megüresítés és megtöltés képéhez fordultak a keresztyén tanítók és teológusok, amikor erről beszéltek. Először ki kell vetni magunkból a testi, evilági reflexeket, gondolatokat, cselekedeteket, amik most még természetesen tűnnek. Nem egyszerű folyamat ez és az imádságnak igen nagy szerepe van ebben. Az önmegüresítés módja, hogy végiggondoljuk mindazokat az embereket, akiknek meg kell bocsátanunk. Otthon mindenki gondolja végig gyermekkorától egészen a mai napig kik azok akikkel kapcsolatban harag van bennünk: szülők, testvérek, házastárs, gyerekek, lelkészek, minden ember, aki megbántott. Addig imádkozz ezek felett az emberek felett, amíg meg nem szabadulsz a haragtól és a nehezteléstől. Add át őket Jézusnak, mondd le arról, hogy megtorlod a rosszat, amit ellened elkövettek. Lehet, hogy Isten is rajta kellene, hogy legyen ezen a listán, mert rá is haragszol. Vannak, akik életük szerencsétlensége miatt Istent hibáztatják. A harag a test egyik legerősebb fegyvere. Nem lakozhat Jézus benned, amíg a harag kitölti a valódat. Szabadulj meg ebből. Ezután gyermekségedtől fogva gondold végig azokat az embereket, akiket te bántottál meg. Gondold végig, hogy neked hol van szükséged a megbocsátásra. Gondolj azokra az emberekre, akik legközelebb állnak hozzád. A szégyen a másik nagy honfoglaló – elfoglalja az ember belsejét, rátelepszik a kapcsolatokra. Nem tudsz addig szabaddá válni Isten jelenlétére, amíg a szégyen irányít. Végül pedig gondold végig életednek azokat a részeit, amiket nem Jézus akarata szerint vezetsz. Nagyon sokan a vallást életüknek csak egy kis sarkába szorítják be. Pedig Jézus uralma kiterjed a szívre, az akaratra, arra, ahogy a földünket óvjuk, ahogyan a munkánkat végezzük. Imádkozz, hogy Isten áldása mindenhová eljusson. A harag, a szégyen, és saját bálványaink a világ rabjává tesznek. Aki azonban imádkozik, helyet enged Istennek a saját életében és a világ életében.

Gyerekkoromban téli estéken gyakran láttam, ahogyan elhasznált ruhákból szőnyeget szőttek a családban. Különválogatták a ruhákat színük szerint, vékony csíkokra vágták, majd pedig szőnyeggé szőtték ezt a színekavalkádot. Olyan hihetetlennek tetszett, hogy ezek a legkülönfélébb elhasznált ruhadarabok szép szőnyeggé álltak össze. Isten elküldte Fiát ebbe a világ, hogy kiszabadítsa a bűn átka alól. Ezzel azonban nem ért véget a megváltás műve. Isten Szentlelke naponta áthatja az életünket itt az egyházban, és otthon a családban, hogy mi Krisztusban legyünk, Krisztus pedig mibennünk lakozzon. Vesd ki életedből, ami csak helyet foglal, és engedd, hogy Isten gyógyító kegyelme áthassa, átalakítsa és megszentelje az életedet.

Ének: 484 *Mi Atyánk ó, kegyes Isten*